

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

พูดเพื่อการฝึกหัด

ก่อนจั่งหัน

วัดถ้าพระมีพระมากเท่าไร ๒๐ กว่าหรือ ท่านจะมาเท่าไรเราเปิดไว้แล้ว
เรียบบร้อย ถ้าพระตั้งใจปฏิบัติปฏิบัติชอบ เอา มาเท่าไรมาเราบอก เราจะรับเลี้ยงเราว่า
จั่งนี้ แต่พระโกโรโกโสไล่ลงภูเขาให้หมด อย่าให้หนักภูเขา เสียศักดิ์ศรีภูเขาเราว่า เด็ด
ทั้งสองอย่าง เพราะฉะนั้นท่านจะมาเท่าไรให้มา เอาจริงจิงมาก นี้ไม่ได้เหมือนใคร ถ้า
พระเหลวไหลโลเลไล่เดี๋ยวนั้นเลยไม่ให้อยู่ โห เหลาะแหละๆ ไม่ได้ธรรม กิเลสเอาไป
กินหมด พระ ๒๐ กว่าหรือ (เจ้าคะ) แล้วแต่ท่านจะมาเถอะ เพราะที่นั่นกว้างขวางมาก
อยู่เท่าไรก็ได้บริเวณข้างบนนะ

เราไปนูนขึ้นไปข้างบนถึงเห็นความสง่าผ่าเผยในการปฏิบัติธรรม เป็นจุดเป็น
หย่อมร่มไม้ๆ เป็นแห่ง เข้าอยู่จุดไหนๆ ได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราถึงรับทันทีเลย เรา
ลงรถเราไปหมด แต่ก่อนยังหนุ่มน้อยนะ ไปหมดแถวนั้น เหมาะสมทั้งนั้นๆ มาจึงได้
ประกาศเลย บอกท่านอุทัย พระที่ท่านตั้งใจปฏิบัติมาเท่าไรให้มา แต่ก่อนมีสองสาม
องค์ พระท่านก็เกรงใจโยมเขา โยมเขาสองสามคนสองสามครอบครัว ท่านจะไปเขาไม่
ยอมให้ไป เขาบอกถ้าเขาไม่ตายพระไม่ตาย สุดท้ายพระก็เลยอยู่ นั้นละต่อไปเราจึงไป
เพิ่มเรื่องเข้าไป พระจิงมาก

เราก็หมดสภาพนะเป็นยังไง อย่างนี้ละคนแก่ ประสาท สมอง อากิตยแล้วยังไม่
หาย หัวมันมาขยาคคนแก่ แต่เวลาหนุ่มมันขยาคไม่ได้ พอเป็นคนแก่มันขยาค เดี๋ยวนี้อย
ไม่หาย แล้วหมดกำลังด้วย ไอ้เรื่องหัวมันก็ไม่เห็นแสดงฤทธิ์เดชอะไร แต่มันไปติดอยู่
ภายใน เดินไปไหนมาไหนจะไม่ได้แล้วเดี๋ยวนี้อ่อนขนาดนั้นละ กำลังวังชาไม่มี เดินมา
ศาลาจะมากินข้าวก็จะกินไม่ได้ เหนอ จะให้เขาเอาข้าวทั้งหมดเทใส่ปากหรือ จะไม่ลงไป
กินหรือ คือมันหมดกำลัง

พระให้ตั้งใจปฏิบัติ ดูหัวใจตัวเองนะ อย่าไปดูภายนอกดูโน้นดูนี้ เช่นมีพระ
อะไรไปทำร้ายกันทางโน้น ทั้งพระทั้งทางนี้ไม่ใช่เรื่องจำนะ เราเป็นผู้ดูแลรักษาอยู่ ใคร
เก่งให้ทะลึ่งเข้ามา อย่าไปหาเก่งในที่ไม่ควรเก่ง ดูหัวใจเจ้าของซิ มันซัดจะเก่งๆ ไป
ในทางไม่เป็นท่าละนะ เราไปเที่ยวดูหมตนะ อย่าเข้าใจว่าเราจะไปชมในที่แห่งเดียว
ส่วนที่เราชมที่สุดและตำหนิที่สุดคือหัวใจ มันเป็นอย่างนี้ดูหัวใจเจ้าของซิ สิ่งเหล่านั้นเราก็
ดูตั้งแต่สร้างวัดมา ๕๐ กว่าปีแล้ว มันเป็นอย่างนี้ๆ เราดูอยู่ตลอดเวลา เป็นแต่เพียงไม่

พูดเท่านั้น อย่าไปหาเก่งในสิ่งไม่เก่ง ดูหัวใจเจ้าของมันบกพร่องตรงไหน อันตรายเข้ามาที่ตรงนั้น เหล่านั้นไม่เห็นมีอันตราย

เรารักษาวัดมา ใครจะทะเล่เข้ามา เอา มา เราดูแลอยู่นี้ทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชาย อย่าเก่งในที่ไม่เก่ง พระมักจะเก่งในทางที่ไม่เก่ง ไปเที่ยวดูแลอันนั้นอันนี้ ดีไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ หัวใจเจ้าของไม่ดู เวลาดูมันเปลอหรือไม่เปลอ บอกชัดเจนเลยว่าเปลอตลอด นั่น ตั้งแต่จ่อดูหัวใจเจ้าของอยู่มันยังเปลอได้ ยิ่งไปทำอย่างนั้นด้วยแล้วยิ่งเปลอไม่เป็นท่าเป็นทางอะไร อย่าไปหาเก่งในที่ไม่เก่งนะพระเหล่านี้ละ เราดูตลอดเวลา

เรารับพระมาไว้สำหรับความพากเพียรโดยเฉพาะ คือจิตตภาวนา นอกนั้นเราไม่เห็นมีอะไรสำคัญ อดบ้างอิมบ้าง ขาดตกบกพร่องเราไม่เคยสนใจกับมันยิ่งกว่าสติกับปัญญาที่จะบกพร่องทางด้านจิตใจการประกอบความเพียร อันนี้ดูมากตลอดเวลา ดูงานนอกดูงานในของพระนะ ดูงานนอกเพื่อดูงานในของพระ คือหัวใจของพระเป็นยังไง อย่าไปหาเก่งในที่ไม่เก่งพระเหล่านี้ละ ไม่ได้นะ เลอะๆ เทอะๆ ไปภายนอก ไปหาฉลาดตั้งแต่ภายนอก ภายในมันโง่จะตายดูไหมละ

นี่ปฏิบัติมาเราพูดจริงๆ ออกปฏิบัติ ๙ ปีใครมาเตะไม่ได้ละ นี่พูดจริงๆ นี่ละ นำมาสอนโลก พระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวช ปฏิบัติอยู่ ๖ ปีใครไปยุ่ง งานการอะไรไปยุ่งท่าน พระสาวกทั้งหลายท่านไปปฏิบัติอยู่ในป่าในเขา สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ อะไรไปยุ่งท่าน นั้นฟังซิ เรายังจะเอาอะไรไปแข่งพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกละ หาเก่งในที่ไม่เก่ง อย่าเก่งนะในวัดนี้ เราไม่ดูอะไรมากกว่าดูหัวใจพระ การงานของพระมีงานยังงัยต่อยังงัยเราดูถึงหัวใจๆ ตลอดเวลา มันเลอะๆ เทอะๆ ไปละนะ

ได้เข้มงวดกวดขันรักษาตลอดเวลา พอถึงเวลาแล้วเรามักจะด้อมๆ ออกมาดูระเบียบของพระและประชาชนที่มา ส่วนมากเขาก็มาตามนิสัยของเขา จะทำหน้าที่เขาไม่ดีไม่ถูกก็ไม่ถูก เพราะมันเป็นนิสัยของเขาเคยมาอย่างนั้น เราผู้รักษาอยู่นี้เราดูเองเดือนเองบอกเองอะไรเองอะไรที่มาเกี่ยวกับวัดที่เรารักษาอยู่ เพราะฉะนั้นเรามักจะออกมาตอน ๕ โมงเย็นหรือ ๔ โมงครึ่งเริ่มละ ประชาชนญาติโยมเข้าวัดเริ่มตัดไม้ให้ชาวดวรรคขาดตอนเพื่อเป็นความสงบ เรามักจะออกเสมอ ถ้าอันไหนไม่เป็นทำนี่เดือนๆ บางทีเอาหนักก็มี

รถบัส ๓ คันพูดให้มันชัดๆ นี่ออกสนามเลย ๓ คัน ๔ โมงครึ่งกำลังจะหลั่งไหลเข้ามาเลอะๆ ในวัดนี้ ซึ่งเป็นเวลาที่ท่านกำลังสงวนมาก ไม่ให้ใครเข้ามายุ่ง กำลังหลั่งไหลลงมาจากรถบัส ๓ คัน พอดีเราออกไปประตูวัดพอดี นี่จะไปไหนมาไหนกัน จะมาชมวัด วัดเป็นอะไรถึงควรชม แล้วที่ตำหนิมิบ้างไหมเราว่างั้น เวลานี้ไม่ใช่เวลาชมเวลาตำหนิ ให้ออกไป ไล่ออกเดี๋ยวนั้น นี่หลวงตาบัวเจ้าอาวาสวัดนี้บอกเลย เอาจริงๆ

โลกอันนี้มันเหมือนถ่านขี้ว่าไง ธรรมจ้ออยู่ครอบโลกธาตุพูดอย่างนี้เสียไปไหน ก็สอนให้มันได้สติตั้งต่างหาก เรายกเรา เราไม่เก่งก็ตามยกขึ้นแทนได้ นี่หลวงตาบัวเจ้าอาวาส เขาก็นั่งเลย ย้อนถามกัน ไม่งั้นเขาจะมีเรื่องอะไรต่ออะไร เรายกหลวงตาบัวขึ้นเป็นเจ้าอาวาส ไล่หมดทั้งสามคันเปิดเลย ปานนี้มันหยุดหรือยังไม่รู้ หมตน้ำมันมันก็ไม่หยุด รถ ๓ คันถูกไล่เข้าใจใหม่ รถ ๓ คันน้ำมันหมดปานนี้ยังไม่หยุด มันคงจะเหยียบตั้งแต่คันเร่ง

นี่ก็เขียนไว้นั้น บอกธรรมดาสุภาพอ่อนโยนก็บอก สถานที่นี้เป็นวัด เป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่าน นี่สำนวนที่เหมาะสมสวยงามพอดีๆ ก็บักเเลศกับธรรมไม่มากนัก อันที่สองว่า กูจะฟ้องท่านเป่ามันมาเที่ยวเพ่นพ่าน นี่ธรรมเด็ดแล้วนะนั่น เอากิเลสให้บี้เข้าใจใหม่ มันต้องหลายชั้นหลายภูมิชิ ตีกิเลสตีแ่งเดียวไม่ได้

พูดถึงเรื่องเราออกปฏิบัติ ๙ ปี อะโรมาแต่เราไม่ได้นะ จริงจังมากทุกอย่าง ไปองค์เดียว พ่อแม่ครูจารย์ยกทันที พระในวัดเวลาท่านไปเที่ยว บางทีสององค์ บางทีสามองค์ จะลาท่านไปเที่ยว ท่านดูแล้วนั้น ก็ท่านดูอยู่ตลอดตั้งแต่มาอยู่ในวัดหนองฝือ ท่านดูตลอด ถึงเวลาท่านเหล่านั้นอยากจะไปเที่ยวก็มาลา จะลาไปเที่ยว ไปเที่ยวที่ไหนขึ้นเลย ไม่ได้พูดหลายถ้อยหลายคำท่านพิจารณาพอแล้ว จะไปเที่ยวที่ไหน อยู่ในวัดนี้ไม่ทราบมันตกรนกรกก็หลุม แล้วออกจากนี้ไปมันจะไปตกรนกรกไหนอีกล่ะ เท่านั้น ใครจะกล้าไปล่ะท่านว่างั้น มันจะไปตกรนกรกไหนอีก เดียวนี้มันก็ตกอยู่ทั้งวันทั้งคืนให้เห็นอยู่นี่นะท่านว่างั้น แล้วออกจากนี้มันจะไปตกรนกรกไหนอีก เหยียบเลย ไม่ไปแล้ว

อันนี้หมายถึงผู้ตั้งใจ และเป็นผู้มีความระมัดระวังรักษามากน้อยเพื่ออรรถเพื่อธรรมหนักเบาแค่ไหนท่านดูหมดแล้ว ที่นี่ย่นเข้ามาถึงเรา ไม่ใช่คุย พอจะลาท่านไปเที่ยว การลาไม่ใช่ลาตรงๆ นะต้องหาอุบายวิธีการต่างๆ วัดนี้เวลานี้มีธุระอะไรๆ บ้างประการหนึ่งเหมือนอย่างว่ารับผิดชอบในวัดแทนท่านตลอดเวลา เราจึงหาความสุขไม่ได้อยู่วัดหนองฝือ คอยดูพระคุณเณรเพื่อความสงบร่มเย็นสบาย ไม่มีใครไปรบกวนท่าน เพราะท่านไม่ได้นิมนต์ใครมา มาเองแล้วมายุ่งท่าน เราต้องสอดส่องแทรกอยู่ตลอดเวลา เป็นทุกข์มากนะอยู่หนองฝือ

ทีนี้เวลาจะลา ก็อย่างว่า งานการอะไรมีหรือไม่มีอะไรบ้างสำหรับวัดนี้ ถ้าไม่มีท่านก็บอกไม่มีอะไรท่านว่างั้น ถ้าหากไม่มีก็อยากกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ไปเที่ยวไปภาวนาสักกระยะหนึ่ง เราบอกระยะนะ ท่านจะเก็บไว้เสียบเลย จากนั้นมาคอยฟัง ท่านจะพูดไม่พูดก็ตาม คำนี้เราจะมาซ้ำอีกไม่ได้ จะลาไปเที่ยวอีกไม่ได้ ได้โอกาสแล้วท่านจะบอก เอ้อ ที่ท่านมหาอยากจะไปเที่ยวนั้นก็ไปได้ละ

ที่นี้มาถึงตัวเราละ ไปที่ไหนละ ไปทางนั้นๆ เอ้อดี ทางนั้นดีๆ ท่านเคยไปเที่ยว มาหมดแล้ว แล้วจากนั้นจะไปกึ่งองค์ ไปองค์เดียว ขึ้นทันทีเลย เอา ท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่านนะ นั่นเห็นไหมละ ชื่อนี้วอย่างนี้ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ก็ท่านเห็นความตั้งใจของเราขนาดไหน การประพฤติปฏิบัติอยู่ในหมู่นี้เพื่อนท่านก็ดูอยู่ ดูตลอดเวลา เราทุกซัจะตายเพราะดูเพื่อนที่ไม่เรียบร้อย แน่ะ นี่เราตั้งใจจะไปหาความเรียบร้อยเข้าสู่ใจ แล้วใครจะไปรู้อย่างกว่าจอมนักปราชญ์สมัยปัจจุบัน เออ ไปองค์เดียวนะท่านมหา ใครอย่าไปยุ่งท่าน เอาหนักด้วยนะ ชื่อนี้วอย่างนี้เลย พระณรงอยู่ข้างๆ อย่าไปยุ่งท่านนะ เราก็ไปสบาย ที่ว่าจะไปตกหลุมไหนก็ไม่เห็นท่านว่า

ที่ไปนี่อะไรมายุ่งไม่ได้ งานการอย่างที่ว่านี่ละยุ่งไม่ได้ ดูแต่ใจด้วยสติด้วยปัญญา หมุนตัวๆ ตลอดเวลา ไม่ให้มีอะไรมาทวน บิณฑบาตก็เป็นความเพียรตลอด เขาจะเอาอะไรใส่บาตรไม่ใส่บาตรไม่สนใจ แต่จิตกับสติปัญญาี่ดูตลอด นี่การรักษาตัว การแก้กิเลส ฟาดฟันกับกิเลสจะไปเปลือตัวไปเหรอ เอา สรุปลงมาครั้นเวลามาหาท่านมีแต่หนังห่อกระดูก ท่านก็รู้แล้ว ทุกครั้งเป็นอย่างนั้น ไม่ได้มีอ้วนท้วนสวยงามอะไรละ มีตั้งแต่หนังห่อกระดูก ก็มันฝีกทรมานกันอย่างเต็มเหนี่ยวๆ ลงมา

เพราะฉะนั้นเวลาไป ไปกึ่งองค์ ไปองค์เดียว เอ้อท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่ง ท่านเอาเด็ดด้วย ชื่อนี้วอย่างนี้ ท่านดูความตั้งใจของคนไม่ตั้งใจขนาดไหน ท่านดูตลอดเวลา ครูบาอาจารย์ นี่เราพูดถึงการประกอบความเพียร นี่ ๙ ปี พัดกับกิเลสอยู่อย่างนี้ตลอด ไม่ให้มีงานใดเข้ามายุ่งเลย ไปเที่ยวบ้านใดที่มีบ้านใหญ่ไม่อยู่ ไปอยู่ที่บ้านสี่หลังคาเรือนห้าหลังคาเรือนบนหลังเขา บนหลังเขาทั้งนั้น บิณฑบาตได้มาแต่ข้าวเปล่าๆ ก็กิน พัดกันกับกระจอนกระเตไปด้วยกัน ข้าวเศษเหลือไปวางไว้ก่อนหินให้กระจอนกระเต กูก็กินอย่างนี้กูไม่มีกับ มึงก็กินเหมือนกูนะ ก็ในป่าในเขาใครจะหากับมาให้เรา ก็เราหาอย่างนั้นนี่

นี่ละการประกอบความเพียรเป็นอย่างนี้ ๙ ปี พวกเรือนจำนี่เขากินวันละสองมือสามมือ เราเหมือนตกรกทั้งเป็นนะ ก็ไม่เคยสนใจ เพราะความมุ่งมั่นต่อแดนนิพพาน มั่นรุนแรงมากไม่ใช่ธรรมดา จะอดจะอิมอะไรไม่เคยเป็นอารมณ์ มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน จิตกับสติปัญญาระหว่างความเพียรพัดกับกิเลสอันไหนเบาอันไหนหนักขัดกันอยู่ตลอดเวลา บอกตรงๆ ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ ออกปฏิบัติ จากเรียนเสร็จเรียบร้อยตามคำอธิษฐาน เราตั้งใจว่าเราเรียนอย่างมาก ๓ ประโยค เป็นปากเป็นทางในการปฏิบัติได้พอแล้วขนาดนี้ นักธรรมก็เอกแล้วนี่

เอา ออก ออกด้วยความสะดวกสบาย เพราะแบบแปลนคือปริยัติเรียนมาเรียบร้อยแล้วพอ ออก พรรษา ๗ จากนั้นมาพัดกันเลยกับกิเลสไม่ได้ถดถอย พรรษา

๗ ถึงพรรษา ๑๖ เก้าปีนี่ตกนรกทั้งเป็น เราทำอะไรเราไม่ได้เหลาะแหละนะ จริงจังมาก เพราะฉะนั้นมองเห็นพระเห็นเงรตาจับบีบเข้าหัวใจปั๊บ ๆ ๆ ดูพระดูเงรดูตลอดเวลาเนะ ถึงจะงก ๆ งัน ๆ ก้าวขาไม่ออกสติปัญญาไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ สติปัญญามันไม่มีก้าวมีขา มันเป็นจรวดไปเลย เลยจรวด ถ้าจิตขั้นนี้แล้วเป็นธรรมชาติ มันจะรอบตัว ๆ ตลอดเวลา ถึงเจ้าของจะล้มลุกคลุกคลานจิตไม่ได้ล้มนะ ธรรมชาตินี้มันอยู่อย่างนี้ นี่เป็นธรรมชาติ ท่านทั้งหลายฟังเสียผลของการปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นดูพระดูเงรมันถึงได้ดูถนัดชัดเจนละซิ เจ้าของภูมิใจได้ทำอย่างนั้น อย่างนี้ ทางนี้มันจะตายแล้วอกจะแตก ฟังหรือยังพระเงรเหล่านี้เนะ อย่าไปหาจัดนั้น ทำนี้ อันนั้นสวยอันนี้งาม อันนี้ไม่ดีนะ ให้ดูหัวใจเจ้าของมันบกร่องหรือมันสมบูรณ์ แคไหนให้ดูนะ นีอกจะแตกแล้วนะปฏิบัติอยู่กับหมู่กับเพื่อน ออกปฏิบัติเฉพาะเจ้าของ ๙ ปีฟังซิเนะ นี้ไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้อง เกี่ยวข้องไม่ได้จริง ๆ ๙ ปี คนเดียว ๆ ๆ ตลอด ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ พรรษา ๑๖ ก็ยังบอกชัดเจนแล้วนี่ผลที่เราเสาะแสวงหา ได้เต็มกำลังเอาเป็นเอาตายเข้าว่านี่ ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ นี่ผลเป็นอย่างไร ก็บอกแล้ววัดดอยธรรมเจดีย์ใช้ไหม เอมามาอวดท่านทั้งหลายหรือ ปฏิบัติแทบเป็นแทบตายแทบสลบสลแล้วเอามาหลอกท่านทั้งหลายมีอย่างเธอ

นี่ละผลแห่งการปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจังเป็นอย่างนี้ แล้วมาเห็นพระแก้ง ๆ ก้าง ๆ ดูตั้งแต่ภายนอกไม่ดูภายในไม่ได้เนะเรา ให้พากันจำทุกคน อย่าเหลาะ ๆ แหละ ๆ เดียวนี้พระมันมีแต่ผ้าเหลืองห่มหัวโล้นมันเท่านั้น กรรมฐานเรานี่ตัวสำคัญ ไปที่ไหนก็ว่าอาตมาเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน อาตมาเป็นลูกศิษย์หลวงตามหาบัว นี่มันจะไปอวดกินนะ หลวงตามหาบัวชี้กับตมมันอยู่ด้วยกันมันวิเศษวิโสอะไร มันยังจะเอาไปอวดได้ เพราะพวกเอาเราไปอวดมันเร็วกว่าชี้กว่าตด มันก็เอาชี้ตดนี้ไปอวดได้ ฟังให้ดีนะ เหล่านี้เนะ

ทำอะไรทำให้จริงให้จัง อย่ามาเหลาะแหละให้เห็นนะ นี่ปฏิบัติมาพอแล้ว มองเห็นน้ำมันขัดทางสายหูสายตาดูรู้ตลอดเวลา สำหรับอวัยวะของเรามันเคลื่อนไหวไม่ได้ ละเตี้ยวนี่ กำลังอ่อนมาก เดินมาฉันจ้งหันนี้มันก็ไซ้ซัดไซ้ไซ้ เมื่อเข้านี้ก็เหมือนกันเป็น ทั้งคืนเลยเมื่อคืน จนกระทั่งถึงเช้าถึงเวลาแล้วดูนาฬิกา ถึงเวลายังไม่อยากจะลุก นี่ถ้าหาก ไม่มีเพื่อนมีฝูง ลูกศิษย์ลูกหาไม่ลงนะ ไม่มา ไม่ฉัน เพราะเราเคยแล้วถ้าวันไหนไม่สะดวกในธาตุในชั้นนี้ไม่ฉันเลย ๆ มันเคยเสียพอ ไม่ได้มีอารมณ์ว่าหิวไม่หิว ไม่มี มันเอาเหตุผลอยู่ในใจพอ

พากันจำเอานะ พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติฝึกหัดตัดแปลงกายวาจาใจของตน ที่พูดเหล่านี้พูดเพื่อการฝึกหัดเราทุกคน ๆ ให้นำไปปฏิบัติ ได้มากได้น้อยตามกำลังของ

เราที่เป็นฆราวาส เป็นพระความพากเพียรเป็นอีกประเภทหนึ่ง ประชาชนเป็นอีก
ประเภทหนึ่งในการชวนชวายเป็นความดีทั้งหลาย พากันจำเอา เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

(สถานีตำรวจภูธรจังหวัดหนองบัวลำภู ขอเมตตา เครื่องคอมพิวเตอร์ จำนวน
๓๐ เครื่อง เป็นเงิน ๘๖๓,๐๐๐ บาทถ้วน เพื่อบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็วและมี
ประสิทธิภาพ และรถยนต์กระบะแบบ ๔ ประตู ๑ คัน ราคาประมาณ ๖๖๕,๐๐๐ บาท
ถ้วน รวมสองรายการ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๒๘,๐๐๐ บาทถ้วนครับ) ที่ว่ามาอะไรมีความ
จำเป็นอันดับหนึ่งอันดับสอง ที่ขอมาทั้งหมดอะไรเป็นความจำเป็นอันดับหนึ่ง(เครื่อง
คอมพิวเตอร์ครับ) เป็นเงินเท่าไร (๘๖๓,๐๐๐ บาทครับ) เออ อันนี้ให้

วันนี้อาการของหวัดทุกสิ่งทุกส่วนไม่แสดงนะ เจ็บหมดเลย มีที่ความเพลีย
วันนี้เพลีย เพลียตั้งแต่เมื่อคืน ลูกไม่ยากลูกนะ ถึงเวลาที่จะลงมาศาลานี้ เข้าไปพักอีก
หน่อย สว่างออกมาเสียก่อน เพลียเข้าไปพัก ถึงเวลาที่จะลงมาไม่ยากลง คือมันเพลีย
มากขนาดนั้น ส่วนหวัดต่างๆ อาการหมดละ เจ็บๆ หมด ยังเหลือแต่ความเพลีย วันนี้
เสวยความเพลียที่ใช้หวัดมันหามาให้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ